אין געוועב
IN GEVEB A JOURNAL OF YIDDISH STUDIES

War Poems

by Yoysef Kerler, translation by Maia Evrona

In geveb: A Journal of Yiddish Studies (November 2020)

For the online version of this article:

http://ingeveb.org/texts-and-translations/warpoems

War Poems

Yoysef Kerler
translation by Maia Evrona

Introduction: The following two poems by Yoysef Kerler are striking for a number of reasons. When people, particularly perhaps in the west, think of Jewish accounts of World War II, they tend to envision ghettos and concentration camps, to conjure up hiding and fleeing. When we think of armed Jews during WWII, we envision clandestine armed resistance Jews took up on their own, or in special partisan units.

Kerler, who was originally from Ukraine, wrote these poems while serving with the Red Army. War poems constituted his first book, *Far Mayn Erd*/For My Land, released when publishing poetry in Yiddish was still permitted in the Soviet Union.

The land—or as I have translated it in the second poem included here, the earth—referred to seems clearly to be that of the Soviet Union. Noticeably, Kerler does not claim he is fighting for the lives of Jews, though he would explore his grief over the Holocaust throughout the rest of his career.

A decade after these poems were published, Kerler, an early refusenik who would serve five years in the gulag, had stopped referring to the Soviet Union as his *erd*, as his land. He began to call it, instead, his cradleland, and to consider Israel his homeland.

War Poems

*

I sit myself down at the blank sheet —
Snow-covered fields spread out before me

And with the first letter scribed —
The wind whistles and the frost starts to bite…

Just as the stanzas come to a close,
We crawl, pressed stiff to the ground.

To the enemy's trenches – here they are now
And someone is calling and somebody falls,
And someone stifles their very last shout – –
– – –
Lines, like trickles of blood in the snow.

Parting

If my horse should come back alone
and with sorrow lower its head at your fence,
your painful cry, my sister, my bride, you must repress —
do not believe that the enemy has killed me.

And should they bring you my blood-stained shirt,
you will recognize it — wring not your hands —
I am still alive, I stand firm on my feet and I fight,
because you are with me and with me is daylight.

But if they should show you my gun and my sword —
know, that I have fallen for my earth.

*

זעץ איך זיך צו בײַ דעם בויגן פּאַפּיר —
שפּרייטן זיך פֿעלדער פֿאַרשנייטער פֿאַר מיר

און בײַ דעם ערשטן פֿאַרשריבענעם אות —
פֿײַפֿט שוין דער ווינט און סע שטאַרקט זיך דער פראָסט...

גלײַך ווי די סטראָפֿע געשלאָסן נאָר ווערט,
פויזען מיר צוגעדריקט האַרט צו דער ערד.

דעם שׂונאס טראַנשייען — אָט זײַנען זיי באַלד
און עמעצער רופֿט שוין און עמעצער פֿאַלט,
און עמעץ פֿאַרשווײַגט שוין דאָס לעצטע געשריי — —
— — —
שורות, ווי שנירעלעך בלוט אויפֿן שניי.

געזעגעניש

אויב איינזאַם וועט קומען מײַן פֿערד אויף צוריק
און טרויעריק נייגן זײַן קאָפּ צו דײַן פלויט,
דײַן ווייגעשריי, שוועסטער־מײַן־כּלה, דערשטיק —
ניט גלייב, אַז דער שׂונא האָט מיך שוין געטייט.

און וועט מען דיר ברענגען ס׳פֿאַרבלוטיקטע העמד,
דו וועסט עס דערקענען —פֿאַרברעך ניט די הענט —
איך לעב נאָך, איך שטיי אויף די פֿיס און איך שלאָג,
ווײַל דו ביסט מיט מיר און מיט מיר איז דער טאָג.

נאָר וועט מען דיר ווײַזן מײַן ביקס און מײַן שווערד —
ווײַס, אַז געפֿאַלן בין איך פֿאַר מײַן ערד.

יולו 1941